

DIUMENGE II D'ADVENT (B)

1. L'ESGLÉSIA, EN L'ESPERA D'AQUELL QUE VE.....

Diumenge passat, obríem l'evangeli de Marc, el de l'any B, quasi fins al final: la conclusió del seu "discurs" sobre la fi dels temps" al que seguia el relat de la Passió. Procediment paradoxal, pot ser, i per tant altament simbòlic, ja que és tota la història que pren sentit, orientat ver els Retorn del Fill de l'home. "Vetlau", no deixa de repetir Jesús.

Contràriament, avui prenem l'evangeli de Marc en el seu començament,

- que declara obert el temps de l'acompliment de les promeses, traça un itinerari de fe: Començament de la B. Nova (Evangeli) de Jesús, el Crist, Fill de Déu.
- I presenta l'entrada en escena de Joan Baptista: el que realitza el que anunciava el profeta Isaïes: *Preparau el camí del Senyor*" i crida a la conversió".

2. ... ES PREPARA A CELEBRAR NADAL:

Unes lectures que, proclamant la B. Nova de Déu en Jesucrist, ens posen en moviment: *El Senyor, Déu sobirà, arriba...; Vetlla com un pastor pel seu ramat: l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.*» : aquesta és la Bona Notícia, font d'un nou començament, que el profeta era encarregat d'anunciar als seus germans, a l'exili de Babilònia. Déu el farà néixer de nou. Un Èxode molt més meravellós que el primer, era a punt d'arribar, Sense retard, caldrà " *Obrir en el desert un camí al Senyor, aplaneu en l'estepa una ruta per al nostre Déu.*

- Darrera meu ve un que és més poderós que jo, proclama Joan B. Ell és el missatger anunciat pel profeta i encarregat de preparar la ruta d'un nou Èxode. Han arribat els temps de l'acompliment de les promeses: és el començament de la Bona Notícia de Jesús, el Crist, el Fill de Déu. També el profeta, aquesta veu que crida en el desert: *Preparau el camí del Senyor*, proclama un "baptisme de conversió pel perdó dels pecats.
- Entre la vinguda de Jesús en la nostra carn i el seu Retorn gloriós, ens és concedit viure el temps de l'Església: temps que ens ofereix el Déu de llarga "confiança" per a convertir-nos; temps on l'esperança "en un cel nou i una terra nova" ha de renovar el nostre cor i la nostra vida.

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura: Is. 40, 1-11

Aprofundir aquest text

Avui és vertaderament el diumenge dels començaments. A la vegada llegim el Començament de la B. N. De Jesús, el Crist, Fill de Déu. Ara llegim el començament del llibre de la Consolació d'Israel: el missatge d'un profeta, deixeble d'Isaïes, dirigit a un poble deportat a Babilònia que dubte en creure trobar-se baix el cop d'un càstig diví irremeiable.

Obrint-lo, conjugat en IMPERATIU, una paraula de consolació: *Consolau, consolau el meu poble*», perquè Déu ha perdonat el seu poble i el temps de la seva servitud arriba al seu terme:

anunciau-li que s'ha acabat la seva servitud, que li ha estat perdonada la culpa, que ha rebut del Senyor doble paga per tots els seus pecats.»

Després, passant progressivament de l'imperatiu al FUTUR, l'anunci de la vinguda del Senyor de qual es revelarà la seva glòria. Déu, renovant i sobrepasant els seus prodigis del passat, alliberarà el seu poble, es posarà al davant d'un nou Èxode a través del desert vers la Terra de la promesa: Preparau el camí del Senyor, crida la veu profètica.

Finalment, retornant a l'imperatiu, després parlant en present, l'herald anuncia la interpel·la Jerusalem i crida la Bona Nova vinguda

- com un rei victoriós, ve amb poder
- com un pastor, ve amb tendresa: porta al pit els anyells.

PROCLAMAR AQUEST TEXT

Aquest text comporta TRES PARÀGRAFS

El lector maldarà remarcar

- en el primer paràgraf, la paraula de consol (Consolau, consolau el meu poble), les insistències i les repeticions: *Consolau, consolau el meu poble.*
- *que s'ha acabat la seva servitud,*
- *que li ha estat perdonada la culpa,*
- *que ha rebut del Senyor doble paga per tots els seus pecats.»*

Al segon paràgraf, l'anunci de la vinguda del Senyor: (Una veu crida...),

- les consignes per obrir la ruta al Senyor: *Obriu... aplanau....*
- l'amplitud de la conversió a realitzar: *S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny escabrós serà una plana, i la serralada, una ampla vall*
- la manifestació del Senyor: *Llavors apareixerà la glòria del Senyor, i tothom veurà alhora que el Senyor mateix ha parlat.»*

Al tercer paràgraf, el crit de l'herald: (Puja...), els canvis de temps:

- dels imperatius del començament: *Puja... Crida.. proclama, digues per proclamar la Bona Nova*
- al present de l'evocació de la vinguda del Senyor: *Aquí teniu el vostre Déu! arriba amb poder, amb la força del seu braç domina tota cosa.*
L'acompanya el fruit de la seva victòria,
el precedeixen els seus trofeus.
Vetlla com un pastor pel seu ramat

EL SALM 84

Un altre salm característic de l'Advent juntament amb el 79 – va ser compost després del retorn de l'Exili (aquest retorn que anunciava el llibre de la Consolació d'Israel, a la primera lectura):

En una primera estrofa, recorda les intervencions de Déu, en el passat, en favor del seu poble, i molt més notablement el retorn de la captivitat a Babilònia: renovat el poble de Jacob.

Després en altres estrofes on la pregària es sosté per demanar una nova gràcia per avui en dia: renova'ns; asserena't, no t'enutgis més .

Finalment, i aquest són els versets presos per aquest diumenge, el salmista es recull per escoltar la resposta de Déu: perquè Déu tornarà, portant els seus dons: pau, salvació, amor, veritat, justícia i pau...

L'Església el canta reconeixent en Jesús Aquell que ha vingut per anar al cap d'un nou Èxode ver la Terra promesa.

SEGONA LECTURA (2Pe 3:8-14)

Aprofundir aquest text

Convençuts de la imminència del Retorn del Senyor, que esperen amb impaciència, els destinataris d'aquesta carta es demanen si el Senyor no tarda en complir la seva promesa.

El lector els respon invocant la misericordiosa paciència de Déu que no compta el temps a la manera dels homes. Per ell *un dia és com mil anys, i mil anys, com un dia*. Aquest aplaçament el concedeix, en la seva bondat, *perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a la conversió*.

Però atenció! el dia del Senyor vindrà, i arribarà com un lladre, i per parlar d'aquest Dia, l'autor manlleva al gènere apocalíptic les seves imatges tradicionals: *Aquell dia el cel desapareixerà amb un gran estrèpit, els elements del món, abrandats, es dissoldran, i la terra quedarà al descobert amb totes les obres que s'hi han fet*, deixant pas a un cel nou i a una terra nova: serà la revelació de l'obra de Déu en la història dels homes i en les nostres pròpies històries: i aquest romandrà per sempre.

L'ÚNICA MANERA CRISTIANA DE VIURE, en l'espera d'aquest Jorn, és deixar que la novetat de Déu transformi des d'ara les nostres existències: *esforçau-vos perquè ell us trobi en pau, immaculats i irrepressibles, en la pau*.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR s'esforçarà en posar de relleu

L'adreça: *Estimats...*

La resposta a la pregunta dels destinataris:

* *Per al Senyor tant és un dia com mil anys*

i mil anys com un dia

* *és que el Senyor és pacient amb vosaltres perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se...*

- L'actitud que ha han de tenir els cristians que esperen amb impaciència el Retorn del Senyor:

Tenint present açò... pensau com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar....

Per tant, estimats meus, mentre esperau açò, mirau que ell us trobi en pau, immaculats i irrepreusibles.

Una pausa i dir amb una certa entonació: PARAULA DE DÉU! (no: és Paraula de Déu.)

APROFUNDIR L'EVANGELI DE MARC

El començament d'una nova història:

L'Evangelí de Marc s'obre en una frase sense verb, feta amb alguns mots, elegits amb cura, dels que cadascun està carregat de sentit: l'autor hi destapa ja el cor, el nucli del seu missatge i traça al seu lector un itinerari de fe.

- Es tracta d'un COMENÇAMENT: *a la Bíblia*, adverteix J. Hervieux, *el llibre del Gènesis i altres llibres comencen amb aquest mot. L'evangelista, sens dubte, ha volgut suggerir que Jesús inaugurarà una nova història santa, una nova creació.*
- Es tracta del començament de la BONA NOVA (Euangelion (Evangelí) en grec). El que anunciava l'autor del llibre de la Consolació d'Israel (primera lectura d'avui) –la Bona Nova de la iniciativa de Déu en favor del seu poble- s'acompleix, pren cos en la història dels homes .
- Es tracta del començament de la Bona notícia de JESÚS, que ha predicat aquesta Evangelí, abans de ser-ne l'objecte després de la seva resurrecció. Millor encara que un llibre, millor que un joíós missatge, aquesta bona notícia és el mateix Jesús.
- Jesús al que l'evangelista Marc atribueix dos títols molt forts: CRIST, FILL DE DÉU.
- Crist: un títol que, per a nosaltres, ha perdut molt del seu significat primitiu. El biblista P.Boismard deia que "*contràriament a certes traduccions, cal posar una coma entre els mots Jesús i Crist (com ho fa la nostra traducció litúrgica) per remarcar que aquesta segona paraula (Crist) és de fet un títol donat a Jesús, i un títol "real".*
- La paraula "Crist" s'acontenta en transcriure (i no ha traduir) el mot grec CHRISTÓS que, en els Setanta, tradueix el participi passiu d'un verb hebreu que significa "ungir": meshiah (mexiac- fonètica en català). Transcrit dóna: Messies. Traduït. al grec dóna: Crist (Ungit). Els termes Messies i Crist, així, són equivalents; designen una persona que ha estat "ungida" per Déu amb un oli consagrat per aquest efecte.

Entre els qui podien ser consagrats amb l'oli sant, el lloc principal, i quasi únic, s'aplica als reis que Déu ha escollit per conduir el seu poble.

Veurem més a avant que l'escena del baptisme de Jesús (1, 9-11) serà presentada per Marc com la seva entronització reial.

- Fill de Déu: al temps de Jesús, aquest títol s'atribueix al Messies; implica una protecció tot especial de Déu envers aquell que ell adopta com a fill, un lligam privilegiat amb ell. Però els apòstols necessitaran temps per descobrir que Jesús és el Fill de Déu d'una manera única; que en la seva persona és Déu mateix que ha vingut entre els homes. Açò no els serà vertaderament accessible més que després de la resurrecció de Jesús, gràcies al do de l'Esperit de Pentecosta.
- Crist, Fill de Déu, dos títols que responen ja per endavant a la pregunta que no pararà se sentir-se al llarg dels primers vuit capítols del segon Evangeli: Qui és aquest home? Dos títols que anuncien les dues grans parts que estructuraran l'obra de Marc:

+ la seva primera part ens conduirà fins a la confessió de fe de Pere: tu ets el Crist (8, 29).

+ la segona part ens menarà a unir-nos a la professió de fe posada als llavis del centurió romà, al peu de la creu de Jesús: Realment, aquest home era el Fill de Déu (15, 39).

B. Standaert, escriu: *L'Evangeli o la Bona Nova és Jesús mateix, i, amb ell, la irrupció dels nous temps, l'esqueixament dels cels, la baixada de l'Esperit i la força victoriosa sobre els poders del mal...Les primeres paraules de Marc són ja, en la seva immediatesa corrent, aquest esqueixament on esclaten el nom nou, la nova presència: Jesús, el Crist, el fill de Déu. Marc n'és ple, i en definitiva, no té res més a dir-nos.*

Així i tot després d'aquest títol carregat de significació, vet aquí, sense transició, l'entrada en escena de JOAN BAPTISTA: I Joan Baptista aparegué en el desert. La citació bíblica (referint-se a la vegada a Ex. 23, 20; Mal 3, 1; Is 40, 3) que l'introdueix l'inscriu a dintre de la gran tradició profètica i el presenta com el "missatger" enviat pel Senyor "per preparar la ruta, el camí, com aquell que obrirà el camí a l'arribada de Déu en la persona del seu Messies.

- El lloc del seu ministeri és el "desert". El lloc de l'Èxode; el lloc a la vegada de la prova i de la revelació de la tendresa de Déu; el lloc simbòlic de tots els començaments. I és precisament prop de les aigües del Jordà, aquelles aigües que el poble travessa per entrar a la Terra promesa, que ell proclama un baptisme de conversió pel perdó dels pecats.
- La irradiació de la seva paraula s'escampa per tota la Judea i tot Jerusalem. Una manera de dir-nos de l'evangelista, que tothom és concernit per la crida d'aquest home del desert.
- El seu vestit té alguna cosa de sorprenent. I també és altament simbòlic, és el mateix del profeta Elies: Portava- diu el llibre dels Reis, un vestit de pel de camell i a la cintura (1Re 17, 1-6; 19, 5-8). Una manera, de l'evangelista, de presentar Joan B. Com el profeta Elies, el retorn del qual s'afirmava a l'època de Jesús, que tornaria, a precedir la vinguda del Messies.

- La seva manera de viure, molt austera, és la oposada de la imatge que Jesús donarà de si mateix. Mai Jesús es distingirà per un vestit especial. La seva alimentació no tindrà res de vegetariana. Beurà vi i menjarà carn. Lluny de residir al desert com Joan, és al cor del món, en plena vida, que ell serà present.
- El seu paper: inaugurar els nous temps : Començament de la Bona Nova senyalant, per amagar-se, esborrar-se davant d'ell, d'aquell a qui ha vingut a anunciar-ne la vinguda: Vet aquí aquell que ve després de mi, declara ell- perquè marxar darrera algú vol dir ser deixeble seu – aquell que és més poderós que jo. I jo no som digne d'ajupir-me als seus peus per desfer la corretja del seu calçat. Indigne de ser deixeble d'aquell que ve darrera d'ell, Joan es declara igualment de ser indigne de ser el seu esclau. Afirmar sense embuts la superioritat del baptisme de Jesús per damunt del seu: Jo us batiï amb aigua; ell us batiarà amb l'Esperit Sant.
- El missatge és clar. Joan es presenta com el precursor de Jesús. Precedeix, va al davant d' aquell que és més poderós que ell. Té consciència de la seva inferioritat. Ell ha de minvar, desaparèixer com us esclau davant del seu amo, igualment indigne de descalçar-lo. Sobre tot, reconeix la diferència fonamental entre el seu baptisme i el de Jesús. Joan no ha batiat més que en l'aigua. Jesús batiarà en l'Esperit Sant. El que fa la originalitat del Messies sobre el seu precursor, és que el Messies tindrà l'Esperit. Amb el do de l'Esperit Sant, que donarà després de la seva resurrecció, Jesús, aporta, de manera decisiva, el perdó dels pecats.

Així, des de la primera pàgina del seu evangeli, Marc situa al seu vertader lloc a Joan Baptista, la seva missió i el seu baptisme. Tots ells no han estat sinó un anunci i una preparació per a la vinguda del Messies. El que segueix aclarirà l'estret parentesc entre Joan i Jesús, però també la seva profunda diferència.